

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 18Er/1823/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111211721
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Frátrik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2016:5111211721.2

Uznesenie

Okresný súd Žilina v exekučnom konaní vedenom pred súdnym exekútorom JUDr. Mgr. Vladimírom Zacharom, PhD., so sídlom Poľná 31/23, Ružomberok, vo veci oprávnenej spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. U. U., usadeným euroadvokátom, so sídlom kancelárie S. XX, Q., proti povinnému T. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, na vykonanie exekúcie pre vymożenie peňažnej pohľadávky 405,56 eur s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, trov predchádzajúceho konania a trov exekúcie, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie a návrhu povinného na odklad exekúcie, takto

rozhodol:

I. Exekúciu **z a s t a v u j e** .

II. Návrh povinného na odklad exekúcie **z a m i e t a** .

III. Oprávnenej **u k l a d á** povinnosť do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia nahradíť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 44,87 eur .

o d ô v o d n e n i e :

Na základe návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, podaného u súdneho exekútora dňa 28.03.2011 a jeho predloženia súdnym exekútorom súdu spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, Okresný súd Žilina ako príslušný exekučný súd dňa 05.05.2011 písomne poveril súdneho exekútora (poverenie č. 5511 090794*) vykonaním exekúcie na vymożenie povinnosti zaplataenia peňažnej pohľadávky 405,56 eur spolu s úrokom v sume 65,76 eur, úrokom z omeškania vo výške 0,025 % denne zo sumy 513,88 eur od 30.10.2009 do zaplataenia a spolu so zmluvnou pokutou v sume 39,24 eur a poplatkom za upomienku v sume 3,32 eur, trov predchádzajúceho konania v sume 123,34 eur a trov exekúcie, uloženej povinnej ako odporkyni v prospech oprávnenej ako navrhovateľky Rozhodcovským rozsudkom vydaným rozhodcom JUDr. Radimom Kuchtom so sídlom v Holíči sp. zn. PEC-UP 717/2010 zo dňa 15.12.2010 (ktorý podľa doložky potvrdenej rozhodcom nadobudol právoplatnosť dňa 21.12.2010 a vykonateľnosť dňa 27.12.2010) - exekučným titulom.

Podaniami osobne podanými súdu dňa 27.01.2016 povinný jednak navrhol zastavenie exekúcie a jednak navrhol odklad exekúcie.

Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie navrhol, aby súd exekúciu zastavil pre neprípustnosť. Uviedol, že povinnosť súdu zaoberať sa dôvodmi pre zastavenie exekúcie je v každom štádiu exekučného konania a teda je súd povinný zaoberať sa tým, či tu nie je nejaká prekážka, pre ktorú by exekúcia ďalej prebiehať nemala, pretože opak by mohol byť v rozpore s platným právom. Exekučný súd je oprávnený skúmať existenciu neprijateľných respktíve nekalých zmluvných podmienok v rozpore exekučného titulu so zákonom. Poukázal, že uzavretá spotrebiteľská zmluva medzi oprávnenu a povinným Juraj Smetana obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to rozhodcovskú doložku začlenenú medzi iné

zmluvné podmienky. Slovenská republika svoj záväzok voči Európskej únii poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu vzhľadom na jeho postavenie v spotrebiteľských vzťahov si plní prostredníctvom viacerých zákonov, medzi inými Občianskeho zákonníka, kde § 53 ods. 5 zakotvuje že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, ale aj zákonom v rozhodcovskom konaní, v ktorom ukladá exekučnému súdu aj v štádiu exekučného konania skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má súd exekúciu zastaviť. Skúmanie obsahu rozhodcovského rozsudku musí predchádzať prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorá sa zakladá rozhodcovskou zmluvou. Ak je rozhodcovská zmluva neplatná, rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Dohoda zmluvných strán o tom, že majetkové spory vzniknuté zo zmluvy bude rozhodovať len rozhodcovský súd (rozhodca), je neprijateľnou zmluvnou podmienkou priečiacou sa § 53 ods. 4 písm. Obč. Zákonníka preto je podľa § 53 ods. 5 Obč. zákonníka neplatná. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej si zakladá právomoc rozhodcovský súd, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, je exekučný súd povinný zohľadniť už v štádiu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie. Režim ochrany pred výkonom rozhodcovského rozsudku v exekúcií nepočíta s tým, že by povinný voči rozhodcovskému rozsudku musel podať žalobu o jeho zrušenie. Uviedol ďalej, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj rozhodcovská doložka, ktorá formálne žalobcovi umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, a to z dôvodu, že možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom je iba akademická. Táto rozhodcovská doložka nie je spôsobilá eliminovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj alternatívna (nevýhradná) rozhodcovská doložka v ktorej dôsledok je, že ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ sa rozhodcovskému konaniu musí podrobiť. V tomto zmysle je exekúcia neprípustná vedená na podklade materiálne nevykonateľného exekučného titulu (§ 57 ods. 1 písm. a) EP) - rozhodcovského rozsudku vydaného v súkromnoprávnom konaní, súkromnoprávnom orgánom, bez akejkoľvek právomoci, keďže neexistuje platné uzavretá rozhodcovská doložka. V spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. A z toho dôvodu je nepodstatné, že spotrebiteľ neexistenciu rozhodcovskej doložky nenamietal v rozhodcovskom konaní ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd nemôže rezignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade titulu odporujúceho zákonu v danom prípade rozhodcovského rozsudku. Prijatie opačného názoru formulovaného prakticky tak, že exekučný súd by bez žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemal mať oprávnenie skúmať, než po stránke formálnych náležitostí by pritom malo za následok, že súdy by nevenovali exekučnému titulu žiadnu pozornosť. Tiež uviedol, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi oprávnenou a povinným neobsahuje náležitosti podľa zákona § 4 ods. 3 zákona 258/2001 Z.z a zákona 250/2007 Z.z. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov navrhol exekúciu zastaviť.

Povinný návrh na odklad exekúcie odôvodnil tým, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

Preskúmaním oprávnenou v priebehu konania predložených príloh exekučný súd zistil, že rozhodcovská doložka v tomto prípade je obsiahnutá vo všeobecných zmluvných podmienkach úverovej zmluvy uzavretej medzi oprávnenou ako veriteľom a povinným ako dlžníkom - klientom dňa 24.04.2009 (v rámci záverečných ustanovení Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v Hlave 14, v časti pod § 19), podľa obsahu textu ktorej sa zmluvné strany okrem iného dohodli, „že majetkové spory vzniknuté z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou, budú rozhodované jediným rozhodcom. Jediný rozhodca bude určený JUDr. Radimom Kuchtom ... a to zo Zoznamu rozhodcov, vedeného JUDr. Radimom Kuchtom, ktorý je v Zozname rozhodcov tiež uvedený a je teda oprávnený určiť za rozhodcu sám seba. ... Pre prípad, že by JUDr. Radim Kuchta z vážnych dôvodov nemohol jediného rozhodcu určiť, určí jediného rozhodcu zo Zoznamu rozhodcov žalobca.“

K výroku I. uznesenia:

Vecne a miestne príslušnému exekučnému súdu prislúcha v zmysle ustanovenia § 44 ods.2 zákona NR SR č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) už v čase podania žiadosti

súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie túto preskúmať spolu s návrhom oprávnenej na vykonanie exekúcie a exekučným titulom a ich súlad so zákonom ako základných podmienok vedenia exekučného konania a vykonania exekúcie.

Exekučný titul (§ 41 EP) je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 EP jednou z podstatných podmienok vedenia exekučného konania a vykonania exekúcie, na ktorej existenciu musí exekučný súd zo svojej úradnej povinnosti (§ 103 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov /ďalej len „OSP“/ v spojení s § 251 ods. 4 OSP, § 44 ods. 2, § 58 ods. 1 EP a v danom prípade vo vzťahu k exekučnému titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok i ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov /ďalej len „ZRK“/ v znení účinnom do 31.12.2014) prihliadať kedykoľvek počas konania (k tomu i uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 165/2011) a ktorej nesplnenie zakladá dôvod pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zastavenie exekučného konania resp. zastavenie exekúcie i bez návrhu (v prípade, ak predtým súd, tak ako v prejednávanej exekučnej veci, už poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie - § 57 ods.1 písm. a) príp. písm. g) EP a s účinnosťou od 01.01.2015 podľa ustanovenia § 57 ods.1 písm. l) EP, § 58 ods. 1 EP).

Požiadavka preskúmania „súladu so zákonom“ v ustanovenia § 44 ods. 2 EP (a kedykoľvek počas konania, ako je vyššie uvedené) osobitne vo vzťahu k exekučnému titulu, ktorým je vykonateľný rozhodcovský rozsudok podľa § 41 ods.2 písm. d) EP, vydaný v konaní upravenom podľa cit. osobitného predpisu - ZRK, nevyhnutne predpokladá, v spojení s právnou úpravou v ustanovení § 45 ZRK (podľa právneho stavu účinného od 01.01.2015 exekučný súd aplikuje toto ustanovenie ZRK ako predpis upravujúci postup exekučného súdu v tzv. spotrebiteľských exekučných veciach v zmysle prechodných ustanovenia § 243d ods. 1,2 EP), oprávnenie a súčasne úradnú povinnosť exekučného súdu preskúmať takýto exekučný titul a jeho vykonateľnosť po stránke formálnej i materiálnej, vrátane hmotnoprávneho posúdenia výroku rozhodcovského rozsudku a ním priznaného plnenia z hľadísk právnej prípustnosti, objektívnej možnosti a súladu s dobrými mravmi, pričom exekučný súd nevyhnutne nie je bezvýhradne viazaný doložkou o právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorou predložený exekučný titul vybavil príslušný rozhodcovský súd, ani nie je viazaný tým, ako sa s otázkou svojej právomoci prejednať spor v rozhodcovskom konaní na základe posúdenia konkrétnej zmluvy vysporiadal príslušný rozhodcovský súd. Takéto konštatovania o aplikácii cit. právnej úpravy exekučný súd opiera tiež o právne názory, opakovane uvádzané Najvyšším súdom Slovenskej republiky pri rozhodovaní v obdobných veciach, napr. v uzneseniach sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.9.2011, sp. zn. 6Cdo 105/2011 zo dňa 10.10.2012, či sp. zn. 7Cdo 48/2013 zo dňa 08.11.2013 a v iných, podporené i názorom prezentovaným Ústavným súdom Slovenskej republiky (napr. v rozhodnutiach vo veciach sp. zn. I. ÚS 203/2011, sp. zn. II. ÚS 417/2011, sp. zn. I. ÚS 410/2012 alebo IV. ÚS 456/2012). Na takýto postup exekučného súdu nemá vplyv ani nečinnosť dotknutého účastníka - spotrebiteľa vo vzťahu k jeho právnej možnosti namietat' proti existencii alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy postupom a v lehotách upravených ZRK ako osobitným predpisom (tu súd odkazuje v podrobnostiach napr. na uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.9.2012, publikované i v Zbierke rozhodnutí a stanovísk pod č. R 68/2013), pričom nadväzne exekučný súd dodáva a zdôrazňuje - z hľadiska aplikácie princípu „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“) exekučným súdom v exekučnom konaní - práve potrebu rozlíšenia, či rozhodcovské konanie sa týkalo sporu zo spotrebiteľského, alebo z iného právneho vzťahu (k tomu zas v podrobnostiach odkazuje na uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 6ECdo 3/2013 zo dňa 12.02.2014).

V rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy bol účinný zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (neskôr nahradený zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným v jednotlivých častiach čl. I od 11.06.2010, resp. 01.01.2011), ktorý zákon je osobitnou právnou úpravou pre právne vzťahy zo spotrebiteľských úverov, majúcou prednosť pred inak všeobecnou právnou úpravou úverovej zmluvy v §§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObchZ.“). Citovaná osobitná úprava spotrebiteľských úverov nevyklučuje aplikáciu, naopak dopĺňa ďalej citovanú všeobecnú právnú úpravu ochrany spotrebiteľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, prostredníctvom ktorej Slovenská republika plnila záväzok prijatý z titulu svojho vstupu do Európskej únie náležite transponovať do svojho právneho poriadku smernice EÚ a v aplikačnej praxi naplňovať ich ciele, v tomto prípade konkrétne vo vzťahu k Smernici Rady ES 93/13 o nekalých

podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (súd obdobne ďalej na podporu svojich záverov primerane odkazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5MCdo 20/2009 a tiež v rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27.01.2011 vo veci sp. zn. 6Co 95/2010). V čase uzavretia predloženej zmluvy menovite išlo o všeobecnú právnu úpravu ochrany spotrebiteľa prostredníctvom zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ktorý s účinnosťou od 01.7.2007 nahradil predchádzajúcu právnu úpravu v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov), už v tom čase zaručujúcu každému spotrebiteľovi (§ 2 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 3 cit. zák.) právo na ochranu pred neprimeranými resp. neprijateľnými (zakladajúcimi na škodu spotrebiteľa nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán) a dobrým mravom odporujúcimi podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, v spojení s právnou úpravou spotrebiteľských zmlúv v ustanoveniach §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Pojmové vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy v cit. právnej úprave pritom nie je vymedzením osobitného zmluvného typu (ako napr. zmluva o úvere), ale širším všeobecným vymedzením druhu zmluvy, ktorú ako jedna zo zmluvných strán uzatvára spotrebiteľ, ktorému z tohto titulu ako právom uznanej slabšej zmluvnej strane patrí zvýšená ochrana v jeho súkromnoprávnom vzťahu k dodávateľovi v duchu a v rámci všeobecne záväznej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa ako predmetu verejného záujmu štátu, dopadajúcej bez výnimky na všetky právne vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv.

Exekučný súd posúdil právny vzťah medzi účastníkmi, vyplývajúci zo zmluvy o úvere odlišne ako rozhodcovský súd, ktorý (usudzujúc z odôvodnenia cit. rozhodcovského rozsudku) naň bez ohľadu na povahu účastníkov (prítomnosť spotrebiteľa v právnom vzťahu), konštatovanú i rozhodcovským súdom odkazom na posudzovanú úverovú zmluvu, uzavretú podľa cit. zák. č. 258/2001 Z.z., aplikoval primárne citovanú všeobecnú obchodnoprávnú úpravu úverovej zmluvy v §§ 497 a nasl. ObchZ. Právny vzťah medzi oprávnenou a povinným, z ktorého sa oprávnená domáha vymoženía svojej peňažnej pohľadávky priznanej podľa predloženého rozhodcovského rozsudku, založený zmluvou o úvere, vrátane všeobecných zmluvných podmienok, je však v zmysle vyššie uvedených záverov exekučného súdu vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, uzavretej medzi oprávnenou v postavení dodávateľa a povinným v postavení spotrebiteľa, tak ako účastníkov takéhoto právneho vzťahu definovala v rozhodnom čase jeho vzniku a i v súčasnosti definuje i zmienená všeobecne záväzná právna úprava ochrany spotrebiteľa (vrátane práva na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách).

Dojednanie rozhodcovskej zmluvy v právnom vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom zo spotrebiteľskej zmluvy - nie je pritom z hľadiska ustanovenia § 4 ods. 1 ZRK rozhodujúce, či vo forme osobitnej („samostatnej“) rozhodcovskej zmluvy, alebo vo forme rozhodcovskej doložky v (spotrebiteľskej) zmluve (ako v tejto konkrétnej veci, v rámci cit. všeobecných zmluvných podmienok) - je prostriedkom úpravy podmienok výkonu práv a povinností zmluvných strán zo spotrebiteľskej zmluvy, predstavuje preto nevyhnutne súčasť podmienok konkrétneho spotrebiteľského vzťahu, založeného konkrétnou spotrebiteľskou zmluvou, tzn. tak ako v posudzovanej veci spojená s určeným zmluvným vzťahom (§ 3 ods. 1 ZRK). Na základe podmienok dojednaných v rozhodcovskej zmluve podľa §§ 3 a nasl. ZRK založil i rozhodcovský súd (určený rozhodca) svoju právomoc a príslušnosť prejednať a rozhodnúť vo veci cit. rozhodcovským rozsudkom.

Rozhodcovská zmluva (doložka) preto v danom prípade v rámci ex offo skúmania podmienok exekučného konania a v ich rámci osobitne súladu predloženého rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu so zákonom v zmysle § 44 ods. 2 EP, § 243d ods. 1,2 EP v spojení s § 45 ZRK podlieha rovnako ex offo obsahovej súdnej kontrole i z hľadiska zakázaných (§ 53 ods. 1 OZ) neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, demonštratívne (príkladmo) uvedených v nadväznosti na čl. 3 Smernice a prílohu Smernice k podmienkam uvedených v čl. 3 ďalej v ustanovení § 53 ods. 4 OZ (v rozhodnom čase uzavretia posudzovanej rozhodcovskej zmluvy - doložky, z ktorej odvodil svoju právomoc rozhodcovský súd, menovite v ustanoveniach § 3 ods. 3 cit. zák. č. 250/2007 Z.z., § 53 ods. 1, ods. 3, ods. 4 písm. r) OZ a v bode 1, písm. q) prílohy Smernice), okrem iných i takých, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne arbitrážou (v rozhodcovskom konaní).

Za neprijateľné (nekalé) zmluvné podmienky OZ v tzv. generálnej klauzule obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 1 (v nadväznosti na čl. 3 Smernice) považuje také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, okrem prípadu, ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými i keď mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, nemohol však ovplyvniť ich obsah - s tým, že zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané, ak dodávateľ nepreukáže opak (čl. 3 ods. 2 Smernice, ustanovenie § 53 ods. 3 OZ).

Predloženú rozhodcovskú zmluvu vo forme rozhodcovskej doložky vo všeobecných zmluvných podmienkach ako súčasť uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere exekučný súd po jej preskúmaní považuje za štandardnú (formulárovú) - pripravenú oprávnenou ako dodávateľom (veriteľom) zo spotrebiteľského zmluvného záväzkového vzťahu v takom istom znení v obdobných právnych vzťahoch s inými svojimi zmluvnými partnermi, spotrebiteľmi (ako je súdu známe z rozhodovacej činnosti vo veciach tej istej oprávnenej), s ktorou hoci povinný ako spotrebiteľ (dlžník) mal možnosť oboznámiť sa pred jej podpísaním, nemohol však reálne ovplyvniť jej obsah. Uvedený záver súdu o charaktere zmluvnej podmienky (rozhodcovskej zmluvy) ako individuálne nedojednanej v zmysle vyššie cit. právnej úpravy podtrhuje v tomto prípade veriteľom zvolená forma dojednania rozhodcovskej zmluvy - doložky, stiesnenej v rámci množstva iných, podrobne a pomerne neprehľadným spôsobom formulovaných a veľmi drobným písmom napísaných podmienok vo všeobecných zmluvných podmienkach oprávnenej k uzatváranej úverovej zmluve na vopred pripravenom formulári, používanom pre všetkých jeho zmluvných partnerov - spotrebiteľov v obdobných prípadoch, s predmetom zameraným na dojednanie podmienok poskytovania predmetu plnenia dodávateľa, splyvajúcej s množstvom týchto ostatných dodávateľom vopred naformulovaných podmienok. Takýto návrh zmluvy, vrátane všeobecných zmluvných podmienok a v ich rámci i rozhodcovskej doložky, predložila oprávnená ako dodávateľ povinnému ako spotrebiteľovi v čase, keď medzi nimi prirodzene nejestvoval žiadny spor z ich ešte len uzatváraného právneho vzťahu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale uzavretím zmluvy, vrátane všeobecných zmluvných podmienok ako jej deklarovanej súčasť, dodávateľ podmieňoval uspokojenie požiadavky (dopytu) spotrebiteľa na poskytnutie konkrétneho plnenia dodávateľom (poskytnutia úveru). Povinný ako spotrebiteľ mal reálne možnosť takto dodávateľom pripravený návrh zmluvy, tobôž všeobecných zmluvných podmienok k zmluve len ako celok prijať alebo odmietnuť.

Konkrétne podmienky takejto individuálne nedojednanej formulárovej zmluvy (ako prvej z charakteristík definujúcich neprijateľnú zmluvnú podmienku) následne súd podrobil preskúmaniu z hľadiska zostávajúcich charakteristík neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle generálnej klauzuly podľa ustanovenia § 53 ods. 1 OZ v nadväznosti na čl. 3 Smernice, tzn. či takéto podmienky nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a ak áno, či táto nerovnováha nie je v neprospech spotrebiteľa.

Oprávnená ako veriteľ rozhodcovskú zmluvu - vo forme rozhodcovskej doložky v rámci množstva ďalších ním naformulovaných podmienok v zmluve a vo všeobecných podmienkach sama, bez iniciatívy druhej zmluvnej strany pripravila, koncipovala jej podmienky vo vzťahu k (hlavnej, spotrebiteľskej) zmluve o úvere a predložila ju spolu s ostatnými listinami na pripravenom formulári povinnému ako dlžníkovi súčasne s uzavretím zmluvy o úvere. Už tieto okolnosti predloženia návrhu rozhodcovskej zmluvy - vo forme rozhodcovskej doložky v rámci množstva ďalších dodávateľom naformulovaných podmienok v zmluve a vo všeobecných zmluvných podmienkach a jej uzavretia dostatočne osvedčujú, ktorá zo zmluvných strán bola tou stranou, ktorá mala záujem na jej uzavretí. Uvedenému potom zodpovedá i obsah takto predloženej rozhodcovskej zmluvy (doložky), ktorej uzavretie si nevymienil (osobitne, individuálne nevyjednal) spotrebiteľ, ktorej obsah a podmienky zakladajú reálne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v spotrebiteľskom vzťahu a to nepochybne v prospech veriteľa (dodávateľa) a v neprospech dlžníka (spotrebiteľa). Možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich so zmluvou popri rozhodcovskom konaní aj v súdnom konaní pred všeobecným súdom nie je v predmetnej rozhodcovskej doložke ani deklarovaná. Je pritom charakteristické pre takéto zmluvy o spotrebiteľských úveroch, že pravidelným predmetom vymáhania nárokov z nich sú návrhy veriteľov proti dlžníkom na peňažné plnenie a nie naopak (k tomu súd na podporu svojich záverov v podrobnostiach odkazuje i na závery formulované v odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE 60/2011 zo dňa 19.5.2011 a v odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoE 271/2013 zo dňa 10.12.2013 v obdobných exekučných právnych veciach). Dojednanie rozhodcovského konania na riešenie sporov zo zmluvy, spolu s výberom rozhodcovského súdu, zakladá za podmienok výslovne uvedených v predmetnej rozhodcovskej doložke a vyplývajúcich i z ustanovenia § 106 OSP procesnú

prekážku pre súčasné prejednanie tej istej veci všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní podľa tretej časti OSP a druhá strana (dlžník - spotrebiteľ) by v dôsledku takto dojednaných podmienok rozhodcovskej zmluvy (doložky) bol nútený podrobiť sa procedúre rozhodcovského konania a v ňom vydanému rozhodcovskému rozsudku. Takto nakoniec postupovala oprávnená ako veriteľ i v predmetnej veci.

Faktický stav rovnováhy či nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej rozhodcovskej zmluvy (doložky) z hľadiska vyššie citovanej súdom aplikovanej právnej úpravy a v nadväznosti na vyššie uvedené dôvody ilustruje i názor právnej vedy: „Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami“ (Kristián Csach: Štandardné zmluvy, vyd. Aleš Čeněk - citované z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE 60/2011).

Rozhodcovské konanie podľa ZRK na rozdiel od občianskeho súdneho konania podľa OSP nie je konaním verejnoprávnym, vedeným príslušným súdom ako orgánom verejnej (súdnej) moci, ale konaním vedeným pred súkromným (rozhodcovským) súdom, ktorého právomoc prejednať a rozhodnúť vec má byť za podmienok upravených v ZRK založená na základe slobodne a autonómne prejavenej vôle strán v rozhodcovskej zmluve (k tomu i uznesenie Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 174/02 zo dňa 15.7.2002). Výsledkom takéhoto (svojou povahou súkromnoprávného) rozhodcovského konania je však vykonateľné rozhodnutie, vynútiteľné a vymáhateľné vo verejnoprávnom konaní podľa EP, pod autoritou exekučného súdu. Preto je také dôležité skúmanie obsahu, podmienok rozhodcovskej zmluvy (doložky) a okolností jej uzavretia, obzvlášť potom v exekučných veciach za účasti spotrebiteľov, ako účastníkov požívajúcich v zmysle relevantnej vyššie citovanej právnej úpravy komunitárneho práva (EÚ) a vnútroštátnej zvýšenú právnu ochranu. Hoci táto právna úprava, vrátane ZRK, rozhodcovské konanie ako prostriedok právnej ochrany veriteľov - dodávateľov a ich nárokov voči dlžníkom - spotrebiteľom úplne nevyklučuje, poznatky doterajšej vlastnej rozhodovacej činnosti v spojení s poznatkami o rozhodovacej činnosti iných všeobecných súdov v Slovenskej republike, Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie oprávňujú konajúci súd k vysloveniu záveru, že súčasná prax v hojnom rozsahu veriteľmi využívaného inštitútu rozhodcovského konania ako prostriedku vymáhania peňažných nárokov veriteľov voči dlžníkom - spotrebiteľom zo spotrebiteľských zmlúv sa z hľadiska cieľov Smernice a na jej základe prijatých ostatných vnútroštátnych predpisov o ochrane spotrebiteľa neosvedčuje, naopak takáto prax v skutočnosti sleduje obchádzanie ich dôsledného uplatňovania. Súdu z jeho rozhodovacej činnosti nie je známy žiadny prípad, v ktorom by pravidelne veriteľom vopred vybraný súkromnoprávny rozhodcovský orgán v celom rozsahu nevyhovел návrhu, ktorý mu predložil veriteľ v spore proti dlžníkovi - spotrebiteľovi napr. z dôvodu zistenia neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a dôsledného uplatňovania predpisov prijatých na ochranu spotrebiteľa a to i v prípadoch, keď sú práva spotrebiteľa z hľadiska relevantnej všeobecne záväznej právnej úpravy očividne a značne porušované (bez toho, aby vzhľadom na predmet a dôvody tohto rozhodnutia súd na tomto mieste uviedol ďalšie podrobnosti, obmedzujúc sa len na konštatovanie skôr zmieneného odôvodnenia rozhodcovského rozsudku z hľadiska aplikácie hmotného práva na posudzovaný právny vzťah, tobdž nedostatku aplikácie i v tom čase účinných cit. predpisov na ochranu spotrebiteľa) uvádza, že nie inak je tomu i v prípade v tejto veci predloženého exekučného titulu. Ako je súdu známe, s obdobnými poznatkami ohľadom problémov týkajúcich sa implementácie a uplatňovania právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa v Slovenskej republike a obavami týkajúcimi sa transpozície a uplatňovania Smernice sa obrátila na Stále zastúpenie Slovenskej republiky pri Európskej únii i Európska komisia listom zo dňa 25.4.2013 (vo veci Výzva - Porušenie č. 2012/4165).

Dojednanie v cit. formulárovom texte rozhodcovskej zmluvy (doložky) v tejto posudzovanej veci o jednostrannom výbere jednej z alternatív riešenia sporov žalobcom, ktorým, ako je už uvedené je v takýchto prípadoch pravidelne veriteľ, ktorý, zjavne vychádzajúc z tohto predpokladu vopred sám jednostranne uskutočnil i výber rozhodcovského súdu (rozhodcu), je tak podľa názoru exekučného súdu dojednaním, ktoré zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v spotrebiteľskom vzťahu a to v neprospech spotrebiteľa, sledujúce bez akýchkoľvek pochybností oslabenie jeho pozície v právnom vzťahu, obmedzenie či dokonca znemožnenie využitia účinných právnych prostriedkov na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, obchádzanie cit. všeobecne záväznej právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa a v konečnom dôsledku obmedzujúce ho v realizácii jeho práva na súdnu a

inú právnu ochranu, zaručeného v čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení. Rovnako nie sú pochybnosti, že takýto výkon práva veriteľa v právnom vzťahu proti dlžníkovi - spotrebiteľovi, ako právom uznanej „slabšej strane“, odporuje i dobrým mravom (§ 3 ods. 1 OZ) a nepožíva preto právnu ochranu (k tomu i uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 55/2011 z 24.02.2011).

Súd zdôrazňuje, že dlžník - spotrebiteľ vstupoval do právneho vzťahu s veriteľom s cieľom získať peňažné prostriedky vo forme úveru. I z vyššie uvedených dôvodov o odlišnosti zabezpečenia práv a právom chránených záujmov spotrebiteľov v súkromnoprávnom rozhodcovskom konaní a vo verejnoprávnom občianskom súdnom konaní súd nenachádza žiadny dôvod, pre ktorý by mal mať spotrebiteľ záujem, aby súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatváral v rámci všeobecných zmluvných podmienok k nej i rozhodcovskú zmluvu. Uzavretie takejto zmluvy (doložky) si nepochybne sám nevymienil a nevyjednal. Naopak, záujem na uzavretí rozhodcovskej zmluvy rovnako bez akýchkoľvek pochybností bol a to výlučne na strane dodávateľa. Bol to on, kto tak v prípade konkrétneho spotrebiteľa, ako aj ostatných svojich zmluvných partnerov - spotrebiteľov, im súčasne pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere predložil na vopred pripravenom formulári i s ostatnými ustanoveniami predloženej zmluvy - jej všeobecných zmluvných podmienok - splyvajúcu rozhodcovskú zmluvu (doložku), ktorou vzhľadom i na jej obsah vonkoncom nesledoval nastolenie rovnováhy v právnom vzťahu zmluvných strán, ale sledoval výlučne svoj záujem, prostredníctvom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy (doložky) pre prípad vymáhania dlhu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere reálne znemožniť dlžníkovi - spotrebiteľovi obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy v občianskom súdnom konaní a prinútiť ho podrobiť sa súkromnoprávnemu rozhodcovskému konaniu pred veriteľom vybraným rozhodcovským súdom (rozhodcom), systematicky i takýmto spôsobom usilujúc o obchádzanie predpisov o ochrane spotrebiteľa.

Právna úprava ochrany spotrebiteľa je založená na prezumovanom „znevýhodnenom postavení spotrebiteľa v právnom vzťahu s dodávateľom, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah“ (citované z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE 60/2011 zo dňa 19.5.2011, k tomu súd ďalej odkazuje na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci C-472/10, Pereničová a Perenič a tiež rozsudok Oceáno Grupo Editorial SA, v spojených veciach C-240/98 až C-244/98).

„Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“ (citované z rozsudku Oceáno Grupo Editorial SA).

Za daných okolností uzavretia konkrétnej rozhodcovskej zmluvy (doložky) a vychádzajúc z vyššie opísanej koncepcie a cieľov právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa ako „slabšej strany“, nie je na mieste ani odkazovať prípadne na nedostatok jeho „bdelosti“ v čase a v situácii, keď strany prostredníctvom zabezpečovacieho prostriedku uznania dlhu dlžníka voči veriteľovi a podmienok jeho dodatočného splatenia, sledovali cieľ nesporného usporiadania svojich vzájomných práv a povinností. Naopak, na východiskách a koncepcii právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa je založený názor súdu, že priemerný spotrebiteľ nemá na rozdiel od dodávateľa dostatok informácií a znalostí, aby v skutočnosti dokázal venovať dostatočnú pozornosť množstvu všetkých dodávateľom podrobne naformulovaných podmienok zmluvného vzťahu, v danom prípade v rámci obsiahlych všeobecných zmluvných podmienok, tobôž predvídať a posúdiť dôsledky uzavretia dodávateľom pripravenej rozhodcovskej zmluvy - doložky vo vopred pripravenej formulárovej podobe na možné situácie v neskoršom priebehu spotrebiteľského právneho vzťahu, rozlíšiť medzi stupňom právnej ochrany, ktorý mu poskytuje občianske súdne konanie a konanie pred rozhodcovským súdom (spôsob riešenia sporov v arbitráži je pritom vhodný a charakteristický pre dva rovnocenné subjekty, predovšetkým na oboch stranách vystupujúce podnikateľské v obchodno-právnych vzťahoch) a nepadnúť tak nakoniec do takýmto spôsobom

dodávateľom pripravenej pasce. Prípadnému opaku v konkrétnej veci nenasvedčuje ani znenie predloženej rozhodcovskej doložky v rámci všeobecných zmluvných podmienok. „Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená.“ (citované z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoE/7/2015, k tomu tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6MCdo 9/2012).

Súd na podporu svojich záverov, použitého výkladu a aplikácie vyššie citovanej právnej úpravy, v súlade s účelom Smernice v podrobnostiach odkazuje i na niektoré ďalšie rozhodnutia z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, okrem už citovaného rozsudku Oceáno Grupo Editorial SA, v spojených veciach C-240/98 až C-244/98 (k systému ochrany v Smernici, založenom na idej, že spotrebiteľ je v slabom postavení voči dodávateľovi vo veci práva vyjednávať a jeho úrovne znalostí, k ex offo skúmaniu nekalosti zmluvných podmienok súdom), najmä na rozsudok Elisa María Mostaza Claro, vo veci C-168/05, obdobne rozsudok Pannon GSM Zrt., vo veci C-243/08, rozsudok Asturcom Telecomunicaciones SL, vo veci C-40/08 a primerane tiež rozsudok Pohotovosť s.r.o., vo veci C-76/10 (k ex offo skúmaniu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy súdom z hľadiska nekalosti zmluvných podmienok a k zdržaniu sa uplatnenia nekalej zmluvnej podmienky), vo vzťahu k otázke neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo všeobecných obchodných podmienkach na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011, v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6ECdo 3/2013 zo dňa 12.2.2014, vo veci sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013, vo veci sp. zn. 6Cdo 217/2012 zo dňa 21.3.2013 a vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012 zo dňa 21.3.2012 a ďalej tiež v uzneseniach Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 10CoE/34/2014 zo dňa 30.5.2014 (tu i k otázke nedodržania písomnej formy dojednania rozhodcovskej zmluvy prostredníctvom jej zakomponovania vo všeobecných podmienkach), vo veci sp. zn. 20CoE 94/2012 zo dňa 11.7.2012, Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 10CoE 550/2014 zo dňa 31.3.2015 a v uznesení Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 1CoE 201/2013 zo dňa 27. 2.2014, vo veci sp. zn. 6CoE 269/2012 zo dňa 31.1.2013, vrátane tam uvedených odkazov na judikatúru, Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 16CoE 86/2012 zo dňa 30.9.2013, krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 13CoE 315/2012 zo dňa 28.5.2013, Krajského súdu v Nitre vo veci sp. zn. 25CoE 148/2013 zo dňa 30.9.2013, sp. zn. 25CoE 193/2014 zo dňa 29.1.2015 a sp. zn. 26CoE 47/2015 zo dňa 27.02.2015, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23CoE 185/2013 zo dňa 05.8.2013 alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 16CoE 204/2013 zo dňa 29.5.2014 a vo veci sp. zn. 1CoE 68/2014 zo dňa 10.6.2014 (tu i na margo vyjadrenia oprávnenej v iných veciach známych súdu z jeho činnosti a nadväzujúc na stanovisko súdu k aplikácii právnej úpravy spotrebiteľského práva účinnej v rozhodnom čase uzavretia právneho vzťahu účastníkov zo spotrebiteľského úveru, vrátane predpisov komunitárneho práva, pripomínajúc, že je prirodzené, že judikatúra súdov reaguje až dodatočne, s nevyhnutným časovým odstupom na sporné právne vzťahy podliehajúce príslušnej právnej úprave a pokiaľ ide o postup exekučných súdov v obdobných veciach, vrátane postupu prvostupňového súdu v tejto prejednávanej veci, takisto vo svojej rozhodovacej činnosti postupne reagujú práve i na judikatúru vyšších súdnych inštancií, vrátane pomerne rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora EÚ v spotrebiteľských veciach).

Z dôvodov uvedených v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto uznesenia exekučný súd prijal záver, že citovaná rozhodcovská zmluva v predloženej znení, ktorá mala byť dojednaná medzi účastníkmi v spotrebiteľskom právnom vzťahu, obsahuje neprijateľné podmienky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ a čl. 3 Smernice, s právnym dôsledkom ich absolútnej neplatnosti v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 v spojení s § 39 OZ. Pretože ide o podmienky, ktoré mali založiť právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) na konanie a rozhodnutie v spore medzi veriteľom a dlžníkom - spotrebiteľom a na základe ktorých podmienok vec i prejednal oprávnenou ako veriteľom vybraný súkromný rozhodca a rozhodol rozhodcovským rozsudkom sp. zn. PEC-UP 727/2010 zo dňa 15.12.2010, citovaný rozsudok v dôsledku exekučným súdom konštatovanej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) a z toho vyplývajúceho dôsledku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) na prejednanie veci v rozhodcovskom konaní podľa ustanovení ZRK nemohol dosiaľ nadobudnúť právne účinky vykonateľného rozhodnutia rozhodcovského súdu, ako exekučného titulu podľa § 41 ods.2 písm. d) EP (k tomu i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 z 21.3.2012).

Pretože tak exekučný súd preskúmaním podmienok exekučného konania v rámci svojej právomoci podľa § 44 ods. 2 EP v spojení s § 58 ods. 1, §§ 3 až 5 a § 45 ods.1 písm. b) a ods.2 ZRK v spojení s §

243d ods. 1,2 EP (analogicky vo vzťahu k ustanoveniu § 40 ods. 1 písm. a) ZRK - keďže rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemohla byť, vzhľadom na absenciu platnej rozhodcovskej zmluvy, predmetom rozhodcovského konania) - v tomto prípade iniciovaným cit. návrhom povinného - dodatočne zistil nedostatok (neexistenciu) na exekúciu spôsobilého exekučného titulu, ako jednej z podstatných podmienok exekučného konania v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 EP v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 písm. d) EP, i bez návrhu procesným postupom podľa ustanovenia 58 ods. 1 EP v spojení s § 45 ods. 2 a vyššie cit. ustanovení ZRK, z dôvodu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a) EP (absencia vykonateľného rozhodnutia ako exekučného titulu) exekúciu výrokom I/ tohto uznesenia zastavil.

Rozhodnutie exekučného súdu (o zastavení exekúcie) je založené na závere o neprijateľnosti a preto neplatnosti dojednania rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľskom právnom vzťahu, s následkom nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie veci a preto neexistencie riadneho exekučného titulu a to bez toho, aby sa z týchto dôvodov exekučný súd zaoberal preskúmaním vecného obsahu cit. rozhodcovského rozsudku a ním priznaného plnenia z hľadiska objektívnej možnosti, právnej dovolenosti a súladu s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 45 ods.1 písm. c) ZRK v spojení s § 243d ods. 1,2 EP.

K výroku II. uznesenia:

Svojim návrhom v časti navrhovaného povolenia odkladu exekúcie sa povinný ďalej domáha povolenia odkladu exekúcie až do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie. Takto skutkovo i právne (v časti súčasne navrhovaného zastavenia exekúcie) vymedzený dôvod povolenia odkladu exekúcie zodpovedá dôvodu uvedenému v ustanovení § 56 ods. 2 EP, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Exekučný súd vo väzbe na rozhodnutie vo výroku I/ tohto uznesenia konštatuje, že v čase vyhlásenia tohto uznesenia takto povinným deklarovaný dôvod na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP, spočívajúci v „očakávaní zastavenia exekúcie“ nie je daný, keďže súd vo výroku I/ tohto uznesenia už rozhodol o zastavení exekúcie. Súčasné rozhodnutie o povolení odkladu exekúcie zároveň s rozhodnutím o jej zastavení sa i logicky navzájom vylučuje a je nadbytočné i z hľadiska povinným sledovaného zamedzenia prípadným úkonom povereného súdneho exekútora smerujúcim k vykonaniu exekúcie (k čomu na podporu svojej argumentácie exekučný súd ďalej v podrobnostiach odkazuje i na obdobný právny názor vyslovený okrem iných v uznesení Krajského súdu v Trnave ako exekučného súdu vo veci sp. zn. 10CoE/85/2010 zo dňa 31.8.2010). Preto súd návrh povinného v časti navrhovaného povolenia odkladu exekúcie ako v čase vyhlásenia tohto uznesenia exekučného súdu nedôvodný zamietol.

K výroku III. uznesenia:

O náhrade trov exekúcie súd rozhodol podľa § 200 ods. 5 EP, pričom v zmysle § 203 ods. 1 EP k náhrade týchto trov zaviazal oprávnenú z dôvodu procesného zavinenia zastavenia exekúcie, keď táto predložila súdnemu exekútorovi (ako exekučný titul) rozhodnutie, ktoré v zmysle cit. záverov súdu nespĺňa požiadavky spôsobilého exekučného titulu, ako jednej z podstatných podmienok exekučného konania.

Súdny exekútor vyčíslil trovy exekúcie na sumu 56,51 eur.

Podľa vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v platnom znení (ďalej len „vyhl.“), súd priznal súdnemu exekútorovi náhradu trov potrebných na účelne vymáhanie nároku spolu v sume 44,87 eur, ktoré pozostávajú z:

1/ minimálnej paušálnej odmeny exekútora v sume 33,19 eur (§ 14 ods. 1 vyhl.)

2/ náhrady hotových výdavkov v sume 4,20 eur (§ 22 vyhl.):

- poštovné 4,20 eur (1,40 eur - doručenie súdu žiadosti o udelenie poverenia, 1,30 eur - doručenie povinnému upovedomenia o začatí exekúcie, 1,50 eur - doručenie súdu exekučného spisu)

3/ DPH vo výške 20 % zo sumy 37,39 eur celkom v sume 7,48 eur (§ 22 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH).

Súd priznal súdnemu exekútorovi náhradu hotových výdavkov, a to v časti poštovné v sume celkom 4,20 eur, keďže podľa predložených listinných dokladov mal preukázané náklady na poštovnom v tejto sume (z exekútorského spisu EX 3474/11 možno ustáliť len doručenie 3 písomností prostredníctvom pošty).

Pokiaľ súd nepriznal súdnemu exekútorovi uplatnenú náhradu hotových výdavkov v sume celkom 8,40 eur, a to titulom (uplatnenú ako) hotových výdavkov spočívajúcich v nákladoch za bankové služby 12 x 0,70 eur, ale priznal len náklady na poštovnom v sume 4,20 eur, súd poukazuje, že výška a účelnosť ďalších nákladov okrem preukázaných nákladov na poštovnom nie je preskúmateľná.

Predpokladom na priznanie hotových výdavkov nie je len ich vyčíslenie, ale aj ich preukázanie a to takým spôsobom, ktorý nevyvoláva pochybnosti ani čo do výšky, ani čo do ich dôvodnosti a účelnosti. Z obsahu predloženého exekútorského spisu EX 3474/11 však nie je možné preukázať, na základe čoho súdny exekútor postupoval pri vyčíslňovaní uvedených hotových výdavkov. Ani z obsah spisu teda nie je možné ustáliť, či tieto výdavky súdnym exekútorom boli skutočne vynaložené, ani čo bolo predmetom týchto výdavkov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Žilina ku Krajskému súdu v Žiline.

Proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 OSP), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 OSP (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané - každý rovnopis vlastnou rukou, pri právnických osobách opatrený popisom osoby oprávnenej konať za subjekt, ako aj odtlačkom razítka a datované) tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.